

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 10. august 2014

Kirkedag: 8.s.e.Trin/B

Tekst: Matt 7,22-29

Salmer:

SK: 408 *447 * 449 * 300 * 672 * 474 * 429

LL: 408 *447 * 300 * 672 * 427

Der er opmærksomhed på folkeskolen i disse dage, fordi vore børn i den kommende uge tager hul på en helt ny skole. For alle 0-klasserne bliver det jo bare helt nyt at skulle i skole; men for alle de andre elever bliver det en anderledes skole end den, de gik til sommerferie fra. Selv lærerne har været på skolebænken i sommer for at lære om den nye skole.

Og hen over hele skolen og hele den enkelte elevs skoleforløb er der en plan. En læringsplan, tror jeg, det hedder. En læringsplan, der skal hjælpe elever, lærere og forældre med at nå målet, at få eleven ud af skolen så godt uddannet og rustet til et videre uddannelsesforløb, til samfundet og til voksenlivet. Læringsplanen skal lede frem til, hjælpe frem til og holde alle parter fast på målet. Og det er sikkert både godt og nødvendigt for alle parter, det vil jeg ikke her tage stilling til. Jeg hæfter mig ved, at der er en læringsplan og et mål. Og når jeg bruger eksemplet med folkeskolen, skyldes det, at den meget tidligt og meget omfattende er en af de første planer for vort liv.

Derefter kommer der mange planer for livet i livet. Planer, der alle har til formål at føre, hjælpe og fastholde målet. Og målet er det vigtige. Planen er bestemt af målet. Det er ikke planen, der bestemmer målet. Dette gælder i folkeskolen. Det gælder i virksomhedsstrategien, i sportstræningen, kostplanen, pensionsopsparingen og ind imellem gælder det såmænd også i

kirken. Vi har et mål, og vi må have en plan for, hvordan vi kommer derhen. Det er med det, som med den ferie, vi måske har været på i sommer. Målet bestemmer rejseruten og rejseformen. Det er de færreste mennesker, der holder ferie i – hvad ved jeg – fordi der standsede toget, eller der gik vejen til. Målet bestemmer planen for at nå dertil.

Det betyder også, at vi meget hurtigt glemmer udgangspunktet. Det bliver hurtigt uvæsentligt i forhold til målet, for det er ikke udgangspunktet, der sætter målet.

Et af de få steder, hvor udgangspunktet er væsentligt, er i slægtsforskning. Det er der mange, der kaster sig over, når de realistisk set erfarer, at nu er fremtiden nok kortere end fortiden. Så bliver fortiden, som jo kan være uendelig lang, langt mere interessant. Og nogle håber måske også, at der er mere interessant at finde i fortiden, end der tegner sig til i fremtiden. Men helt eksistentielt set bliver det interessant og alvorligt for mennesker, hvor og hvad deres historie er. Udgangspunktet bliver vigtigt.

Dette omvendte forhold, at udgangspunktet er vigtigt for os, gælder også i billedet, som Jesus tager frem i dagens evangelium. Billedet med husbyggerne. På Kaj Sommers Vej tror jeg, at næsten alle grundene er blevet solgt og bebygget. Men en af grundene ligger hele tiden tom. Det eneste, der er på den, er græs og et ”Til salg”-skilt. Hvad man jo ikke kan se på denne årstid er, at grunden er meget våd. Bare vejruddigten varslers regn, står der vand på grunden. Og det gør den mere besværlig og dyrere at bygge på. For når man bygger hus, er det vigtigt, at fundamentet er ordentligt og solidt. Ellers går huset i stykker. Så vi forstår nemt Jesu billede med husene bygget på henholdsvis sand og klippe. Fundamentet er vigtigt. Udgangspunktet er vigtigt.

Det, Jesus lægger op til, er, at udgangspunktet bestemmer målet. Eller det er måske rigtigere at sige, at udgangspunktet bestemmer resultatets kvalitet. Kommer man godt fra start, så er der også en rimelig chance for at komme frem. Men kommer Kevin Magnussen dårligt fra start, så er det næsten umuligt at komme godt i mål, for vejen dertil er besværlig. Udgangspunktet bestemmer vejen til målet.

At det hænger således sammen, ser vi af Jesu indledende ord: ”Enhver, som hører disse ord...” og så kommer de to eksempler med henholdsvis ’og handler efter dem/og ikke handler efter dem’.

Hører vi Jesu ord og handler efter dem, så er udgangspunktet/fundamentet solidt nok til at bevare huset og vice versa. Det er altså udgangspunktet og ikke målet, der er vigtigst.

Hvad er målet med mit liv? Det ved jeg ærligt talt ikke. Jeg ved, hvad målet er lige nu – men mit liv(?) Er målet også mine drømme og forventninger? Det ved jeg faktisk ikke. Men, jeg ved, hvad mit udgangspunkt er. Jeg ved ikke, hvilket hus jeg bygger; men jeg ved, hvilken grund jeg bygger på. Jeg ved heller ikke helt, hvad planen er; men jeg ved, hvad jeg begynder med. Guds ord/Jesu ord.

Jesu ord om Guds kærlighed, der fordrer min kærlighed til mine medmennesker. Jesu ord om, at Han er min Frelser. Han giver mig en frelse, der blandt andet består i, at frelsen ikke er målet. En frelse, der har fritaget mig fra alle planer for vejen og målet til at nå frem til frelsen. Frelsen er ikke målet for mit liv. Frelsen ved Jesus, som jeg hører den i Jesu ord, er udgangspunktet. Frelsen er givet mig, og med den som

udgangspunkt må jeg gå ud i livet. Med den som fundament kan jeg bare bygge løs i livet, for det skal nok holde og bære. For jeg er frelst.

Det væsentlige er, at det jeg tror, jeg skal nå, det har Jesus nået. Derfor behøver jeg ikke slås og trækkes med planer, men kan hvile i nuets fordring: tage Guds kærlighed til mig og give den videre til min næste.

Om livets hus står eller falder i stormen, afhænger af fundamentet/udgangspunktet, og ikke af målet.

Jeg er frelst. Det er ikke åndeligt hovmod. Det er et faktum. Og jeg har et bevis på det: min dåbsattest. Den viser mig helt uafhængigt af åndelighed eller ej, at jeg er døbt og dermed et Guds barn, tegnet med kors som tegn på, at jeg tilhører Jesus Kristus, Frelseren. Og det tror jeg er sandt.

Det er mit udgangspunkt. Derfor er jeg kristen. Jeg er ikke kristen, fordi jeg tror på Jesus, Jeg er kristen, fordi Jesus har døbt mig. Og fordi jeg er bevidst om at være et kristent menneske og tror på sandheden om Jesus, er jeg et troende kristent menneske, og dette bestemmer mit liv. Det bestemmer planen for mit husbyggeri. Det er ikke mit liv, der bestemmer udgangspunktet. Jeg er ikke en troende kristen, fordi jeg lever på en særlig måde. Men jeg lever på en særlig måde, fordi jeg er en troende kristen.

Fordi jeg er kristen hænger det netop sammen og giver mening også at tro på Jesus som Frelseren og tro det som sandt. Fordi jeg er troende kristen er der livsværdier, jeg værdsætter og efterstræber, som – og tro mig – jeg uden kristentro ikke ville røre en finger for. Hvis ikke netop Jesu ord havde vist mig sandheden i dem, ville jeg gå efter noget helt andet i livet. Jeg

ville vægte anderledes. Jeg ville se anderledes på mine medmennesker, og jeg ville være mere optaget af at fokusere på mit mål end på Jesu udgangspunkt.

Det er ikke altid, jeg slipper lige godt fra denne forskel. Det er ikke altid nemt, for uanset, hvilket udgangspunkt/fundament, huset er bygget på, så rammes det af storme. Livet rammes af storme.

Det rusker og river i huset. Det gør os bange. Det gør os tvivlende og fortvivlede. Det får os til at tænke, at måske skulle vi alligevel være mere optaget af målet. Men Jesus lærer os i dag, at det skal nok holde. For fundamentet, hans ord, er solidt, så frelsen er i hus. Og det er vigtigt, at jeg er mig bevidst, at det ikke er min tro, der bliver holdepunkt og udgangspunkt og giver mig vished og tryghed. Men det er min tro på Jesus. Det er Jesus, der gennem min tro viser mig sandheden i hans ord. Det er Jesus, der viser mig, at kristenliv ikke er et lykkeliv, hvor jeg fritages for storme, og hvor målet er et langt liv i lykke til mine dages ende. Kristenliv er et frelst liv. Og når livsenden nås, da står Frelserhuset stadig på sin grund og byder mig indenfor – ikke blot til evig lykke, men evig salighed.

I den kommende uge begynder vore børn i en helt anderledes skole med helt nye planer for at nå målet, der er bestemmende for planerne. I dag har vi muligheden for at begynde et helt anderledes liv, hvor planen ikke er at nå målet, men at have det rigtige udgangspunkt og lade det bestemme planen. Hør Jesu ord og handl efter dem, så er udgangspunktet bestemt – og så står huset også i stormen. Det er klogt.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen